

...Ο παπ' Αλέξης ήταν ένας νεαρός καλόγερος που στάλθηκε στην Γλώσσα απ' το μοναστήρι του όταν πέθανε ο παπα-Παναής που ήταν Γλωσσιώτης. Έγινε καλόγερος αφού πρώτα πήγε νομική για να κάνει την επιθυμία των γονιών του αλλά όταν τέλειωσε τους είπε «έκανα την δική σας επιθυμία, τώρα θα κάνω την δική μου». Και έγινε καλόγερος. Όταν ήρθε στο χωριό, από την πρώτη κιόλας χρονιά, τον περίμενε πολύ δύσκολο έργο. Μια γιαγιά αυτοκτόνησε. Κρεμάστηκε. Η ομιλία του παπ' Αλέξη ήταν η εξής: «Το αμάρτημα της αυτοκτονίας είναι το μεγαλύτερο όλων αφού καταστρέφει ένα δώρο του Θεού που άνθρωπος δεν μπορεί να δημιουργήσει. Τόσο μεγάλο αμάρτημα θεωρείται που έχει μια ποινή που δεν έχει κανένα άλλο αμάρτημα. Δεν προσφέρεται η νεκρώσιμη ακολουθία σε όποιους το διαπράττουν. Είναι όμως και το αμάρτημα για το οποίο η ποινή αυτή δεν εφαρμόζεται ποτέ, αφού η εκκλησία συνειδητοποιεί ότι κάποιος που φτάνει στο σημείο εκείνο θα πρέπει να είχε οδηγηθεί εκεί από παράγοντες ασύγκριτα πιο ισχυρούς από αυτούς που έλκουν ή ωθούν προς άλλα αμαρτήματα. Άρα αν κάποιος αναρωτιέται γιατί έχουμε κηδεία σήμερα πρέπει και να αναρωτηθεί αν έδωσε στην γυναίκα αυτή την ευκαρία να του πει τι παράγοντες την ωθούσαν. Κανείς μας δεν έχει ιδέα γιατί το έκανε. Και αυτό κάτι μας λείπει. Επίσης πρέπει σήμερα να πούμε προς οποιονδήποτε βάλει ποτέ κάτι τέτιο στο μυαλό του πως αν δεν βρίσκει κάποιον να πει τους τέτιους του παράγοντες, να μη κάνει το τελευταίο βήμα πριν έρθει στην Εκκλησία να μιλήσει για αυτούς».

Πολύ λίγο αργότερα τον περίμενε έργο ίσως ακόμη πιο δύσκολο, αν είναι δυνατόν να γίνονται συγκρίσεις δυσκολίας σε τέτοια πράγματα: Ο Νίκος της Α' Λυκείου, διετής αλλά δημοφιλέστατος, αθληταράς, ρίπτης, ακροβάτης, και , λίγο-πολύ, Κούρκουλος του σχολείου, σκοτώθηκε σε μια σούζα με το μηχανάκι του με την οποία εκδήλωσε την χαρά του που είχε εκλεγεί στις μαθητικές εκλογές, ήταν σούζα που είχε κάνει πολλές φορές στο ίδιο σημείο, αλλά εκείνη τη μέρα είχε μια βίδα λάσκα, γι' αυτό και δεν είχε πάρει πίσω στην μηχανή ένα άλλο Ελιώτη, τον αδελφό του Αντώνη, τον Αλέξη, που συνηθως έπαιρνε μαζί του.

...Στην εκκλησία, μετά τον μαθηματικό του Νίκου, τον «Πάκ» που κατέληξε «...ήξερες Νίκο ότι όσα λεπτά αργούσε ένας μαθητής στο μάθημα τόσες κάμψεις τον έβαζα να παίρνει, και μας έστηνες όσο ήθελες γιατί άντεχες οσοδήποτε κάμψεις σου έβαζα. Πόσες κάμψεις να σε βάλω να πάρεις για το σημερινό στήσιμο που μας έκανες;», ο παπ' Αλέξης είπε: «Η αγάπη του Θεού για τον καθένα από μας είναι άπειρη και δεν έχει και πολύ νόημα να λέμε αν το ένα άπειρο είναι μεγαλύτερο από ένα άλλο άπειρο. Παρ' όλα αυτά, εμείς τουλάχιστον που δεν είμαστε άπειροι αλλά πεπερασμένοι, νιώθουμε ότι μερικές φορές η άπειρη αγάπη του Θεού για μερικά πρόσωπα είναι μεγαλύτερη από την άπειρη αγάπη Του για άλλα πρόσωπα. Για ποια πρόσωπα έχουμε αυτό το αίσθημα; Για τα πρόσωπα που εμείς οι άνθρωποι αγαπούμε πολύ. Διότι σκεφτόμαστε: Δεν είναι ο άνθρωπος φτιαγμένος κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση του Θεού; Επομένως, αν εμείς οι άνθρωποι αγαπούμε κάποιον περισσότερο απ' ότι αγαπούμε άλλους, όπως όλοι αγαπούσαμε τον Νίκο, τότε νιώθουμε ότι είναι φυσικό, χωρίς να μας κάνει να ζηλεύουμε, να νομίζουμε ότι η άπειρη αγάπη του Θεού για τον Νίκο είναι πολύ ειδική. Κι επίσης μας βοηθάει, για να αντέξουμε τον χαμό του, να ξέρουμε πόσο πολύ ο Θεός τού δείχνει την άπειρη αγάπη Του τώρα, αυτή την στιγμή, παρ' όλο που «στιγμή», «τώρα», και «χρόνος», κι όλες αυτές οι πεπερασμένες λέξεις δεν μπορούν καθόλου να περιγράψουν την σχέση αυτή. Ο Νίκος, στην αγκαλιά του Θεού τώρα, δεν έχει πρόβλημα, εμείς έχουμε πρόβλημα, κι ο αδελφός του, κι ο πατέρας του, κι η μητέρα του έχουν πρόβλημα. Και η , εντάξει, τι άλλη λέξη να χρησιμοποιήσω, η χήρα του...κι όχι μόνο μια, ήταν πολύ αγαπητός, έχουν πρόβλημα. Είναι φριχτό πρόβλημα, ίσως μερικοί δεν θα μπορέσουν να το αντέξουν, ίσως κάποιος δεν θα μπορέσει να το αντέξει όχι μόνο εκ μέρους του εαυτού του που θα στερηθεί την παρουσία του Νίκου αλλά εκ μέρους του Νίκου που θα στερηθεί χρόνια ζωής και ευτυχίας. Οι άλλοι σταυροί που θαναι κοντά στον δικό του δείχνουν ότι όλοι οι παππούδες του έζησαν πάνω από τα ενενήντα. Και είναι πολύ σκληρό να ξέρει κάποιος ότι ήταν μόνο δεκαεπτά χρονών. Μα μπορούμε μόνο να παρηγορηθούμε για ένα πράγμα: Ότι η άπειρη αγάπη του Θεού δίνει στον Νίκο άπειρη από την ευτυχία εκείνη που δίνει η αγάπη που ο Νίκος θα έπαιρνε και θα έδινε στα τουλάχιστον ογδόντα χρόνια που είχε μπροστά του, άρα την ευτυχία αυτή δεν την στερείται ο Νίκος. Θα προτείνω να τελειώσουμε αυτή την κηδεία με το τέλος της

μακράς και ειδικής κηδείας που η Εκκλησία μας επιφυλάσσει για τον θάνατο νηπίων, δηλαδή τραγουδώντας το Χριστός Ανέστη»...

Στο προηγούμενο pdf έλεγα για το καράβι με το οποίο πηγαίναμε από τον Άγιο Κωνσταντίνο στην Γλώσσα για την κηδεία του άλλου Νίκου πενήντα φίλοι του. Γυρίζοντας είχα γράψει τα του pdf εκείνου (ξεκινώντας με τον επικήδειο που είχαμε δει του παπ' Αλέξη για εκείνον τον Νίκο) στον Χερνάν, φίλο μου από την Νικαράγουα, συνταξιούχο γιατρό στην Αμερική, στο New Mexico, και μου απάντησε με μια απάντηση πολύ παρόμοια με την απάντηση που αργότερα, μου έστειλε και ένας πολύ φίλος Έλληνας συνταξιούχος:

«Λάθος τα λες. Δεν είστε πενήντα φίλοι του Νίκου στο καράβι. Πενηνταένas είστε. Είμαι κι εγώ στο καράβι». Και συνέχισε ο Χερνάν: «Κι όταν κατεβαίνουμε και τον βλέπω, I tilt my hat to Padre Alexis (Γέρνω το καπέλο μου στον Πάντρε Αλέξη)»

*(που αν και παππούς με δισσέγγονα, βασιτιέται πολύ καλά και 3-4 μήνες τον χρόνο παει στο χωριό του (χωριό στη Νικαράγουα) για αγροτικές δουλειές.